

[Aksel Møller.]

som har Børn, til en Eksistens uden Nød, medens vi andre kæmper for at tilbagevinde den tabte Velstand for Samfundet.

Jeg ved meget vel, at denne Tanke, da vi søgte at trænge igennem med den ved Behandlingen af Statstilskuddet til Forbrugerpriserne, mødte en voldsom Modstand fra kommunistisk Side. Det lader mig ganske kold. Kommunismen er ifølge sin Teori og Praksis interesseret i Arbejdsløshed og Uro. Det kommunistiske Parti har før vist, at Arbejdernes sande Interesser ikke interesserede dem. Kommunismen skal for at trænge igennem i et Lands Befolkning, i hvert Fald, hvis det skal ske ad parlamentarisk Vej, have en Arbejderklasse, som er udhungret ved langvarig Arbejdsløshed, at spille paa, og derfor vil vi aldrig komme til at opleve at se Kommunisterne her i det høje Ting som Tilhængere af nogen Foranstaltning, der, samtidig med at den bevarer eller cementerer det frie Samfund, vi lever i, kan opretholde Beskæftigelsen og forøge Velstanden. Den høje Regering vilde gøre Landet og sig selv en uvurderlig Tjeneste, hvis den klart erkendte netop denne Forskel paa Kommunismens og Socialdemokratiets Politik over for Arbejderne. Hvis denne Erkendelse stod Regeringen ganske klart, vilde den ikke saa ofte, som det er sket i den forløbne Rigsdagssamling, have forsøgt at være Bolværk mod Kommunismen ved en Politik, der med sine Forslag betegnede 50 pCt. Kommunisme.

Mit Parti maa altsaa paa denne Baggrund anse det for sagligt rigtigt, at dansk Politik lægges saaledes om, at vi for en længere Periode kan holde Omkostningsniveauet i Ro, samtidig med at vi yder den fornødne Hjælp til Børn og gamle. Udenrigshandelen og, hvad der er det samme, Konkurrenceevnen paa Verdensmarkedet er jo ikke de eneste Betingelser for, at vi kan afskaffe Restriktioner og genskabe Erhvervsfriheden. Vort Pengevæsens Sundhed og det indenlandske Forbrugs Størrelse og Karakter er lige saa nødvendige Forudsætninger. I Kampen mod Inflationen er Pengesaningen Nummer 1.

I en Tale forleden Dag glædede den højtærede Finansminister sig over, at Danmark siden Krigen har sat 4—5 Milliarder Kr. af de vildfarne Penge ud af Spillet. Det lyder jo af noget. Desværre har man endnu kun et svagt Indtryk af Virkningerne. Der er vel nok indtraadt nogen større Forsigtighed i Forretningslivet, Luftkastellerne er blevet noget færre, men det, der er afgørende, er, at Befolkningen ikke faar mere

for sine Kroner. Tværtimod er Pristallet som sagt nu i Færd med at runde et af de farlige Hjørner, efter at det i saa lang Tid har været i nogenlunde Stilstand.

Grunden til, at hele den Pengesaneringspolitik, som hidindtil er blevet ført, ikke har haft den forønskede Virkning, er efter mit Partis Opfattelse den, at man fortrinsvis har inddraget — og sat hele sin Lid til, at det var nok at inddrage — Penge af den ledige Formuekapital, den, som normalt er til Disposition for en øget Investering i Produktionsmidler, men den ledige Købekraft, som er farlig, fordi den bestandig gaar paa Eventyr fra den ene Anvendelse til den anden, har man ikke alene opretholdt, men i Grunden ogsaa medvirket til at udvide. Det er ikke Regeringens Skyld, at der i Dag er mindre Kød og Smør, men selv den skyldfri maa finde sig i, at Følgerne af denne Kendsgerning præsenteres som ubehagelige Problemer til Besvarelse. En Nedgang i Rationerne fører til overskydende Købekraft, og denne overskydende Købekraft søger andre Købemuligheder, Efterspørgselen rettes mod mindre nyttige Varer, Arbejdskraft og Materialer kræves til disse mindre nyttige Varer, og det vil sige, at de direkte eller indirekte forøger Valutaforbruget. Ud fra denne Betragtning vover jeg at henstille til Regeringen at prøve paa at foretage en Undersøgelse af, om det ikke betaler sig bedre at indføre nogle flere Færdigvarer, som kunde blive Genstand for Købelysten, saaledes at der ingen Købere blev til de industrielle Gevækster, Varer, som i Dag foruroliger Eksportindustrien, og som alligevel engang vil bryde uhjælpeligt sammen. For det vil jo være helt urimeligt at tro, at denne nye Form for Industrivirksomhed er en Virksomhed, der finder Sted uden at binde den Arbejdskraft, der kan producere Valuta, uden at kræve Materialer, der betales med fremmed Valuta.

En Fortsættelse af Pengesaningen maa arbejde efter i alt Fald to Retningslinier: Forøgelse af Opsparingen og Udvikling af de indirekte Skatter, som holder Forbruget af de mindre nødvendige Ting tilbage. Mit Parti kan hilse med Tilfredshed, at den højtærede Finansminister optog Tanken om Præmielaan. Vi kan naturligvis alle deltage i det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards hyppigt tilbagevendende Beklagelse af, at det er nødvendigt, at Spillemomentet tages med, eller at det skulde være nødvendigt, at det tages med i Betragtning for at opnaa en Forbrugsnedsættelse, men hverken det ærede Medlem eller nogen